

Arrest

**nr. 68 141 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 30 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 juni 2011, met kennisgeving op 7 juli 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30/03/2009 werd ingediend door :

M., S.A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

+ echtgenote: J.,L. (R.R.: (...))

En minderjarige kinderen :

M., Z. (R.R.: (...))

M., R. (R.R.: (...))

M., R. (R.R.: (...))

M., S. (R.R.: (...))

M., I. (R.R.: (...))

M., T. (R.R.: (...))

M., M. (R.R.: (...))

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05/10/2009 en 27/07/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

In het verzoekschrift haalt eerste betrokkene, M., I (...), medische redenen aan en legt zij ter staving een medisch attest voor opgesteld door Dr. S.S. (...) (dd. 28/01/2009). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20/04/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde het volgende: “uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Bijkomend halen ook verzoekers, M., S.A. (...) en M., S. (...) (minderjarig kind) medische redenen aan en leggen zij ter staving medische attesten voor. Uit het medisch verslag van 20/04/2011 en 09/05/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) van de arts-adviseur blijkt dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Rusland (Tsjetsjenië) (zie medische informatie in administratief dossier DVZ), er haar inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Rusland (Tsjetsjenië). Beide betrokkenen kunnen reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg voorzien voor M., S.A. (...) doch wel begeleiding nodig voor M., S. (...) aangezien zijn jonge leeftijd.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene Rusland / Tsjetsjenië :

Betreffende M., S.A. (...): Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) – (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene hebben bovendien recht op gratis medicijnen.

Bovendien zijn er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen zonder grenzen, International Medical Corps en Interregional Non-Governmental Organisation. In Grozny zijn er meerdere ziekenhuizen, onder andere een ziekenhuis gespecialiseerd in de aandoening van betrokkene.

Betreffende M., S. (...): Er bestaat een systeem voor gratis zorgverlening door kinderartsen in gespecialiseerde poliklinieken en klinieken. Dit systeem is bedoeld voor kinderen van 0 tot en met 14 jaar en is uitsluitend geldig voor kinderen die vallen onder het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS), die alle kinderen van de burgers van de Russische Federatie gratis kunnen krijgen. Na deze leeftijd kunnen ze terecht bij medische instellingen voor volwassenen. Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid

gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) – (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen, ongeacht de woonplaats van betrokkenen.

Daarenboven kunnen beide betrokkenen beroep doen op het IMC (International Medical Corps) dat een primaire gezondheidszorg biedt in de Noord-Kaukasus door middel van een ketting van ongeveer 70 voornamelijk op het platteland gelegen primaire ziekenhuizen en mobiele medische teams (MMT's). In aanvulling op basisgezondheidszorg, bieden deze medische faciliteiten ook psychosociale consultaties, gezondheidseducatie, familiebijstand. Bijkomende component van deze organisatie is het genereren van een familie-inkomen in de strijd tegen armoede, als een belangrijke ingrediënt voor het verbeteren van de gezondheid. Bovendien staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : inburgeringscontracten, cursus maatschappelijke oriëntatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en er zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. Het enig middel van de verzoekende partij luidt als volgt:

“Schending van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bil wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet “ van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker actueel een ernstige vrees heeft op een verenderende behandeling in geval van terugkeer (stuk 4)

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Dat blijkt dat er geen toegang is tot medische gezondheidszorg in de praktijk.

Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, Rainer Mattern, 3 juin 2010, 7 pages
http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/europe/russie?set_language=fr

Fédération de Russie: PTSD — Traitement médical (pdf)

Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, Rainer Mattern, 20 avril 2009, 4 pages
http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/europe/russie?set_language=fr

Russie: Traitement d'un enfant gravement handicapé

Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, Johanna Fuchs, 16. Oktober 2008, 4 pages, en allemand.
http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/europe/russie?set_language=fr

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in Russische federatie. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging Tsjetsjenië (ook geen terugbetaling).

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Tsjetsjenië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in Tsjetsjenië en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar Tsjetsjenië is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, en medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat, gelet op de beslissing verzoeker elk moment kan gerepatriëerd worden.

Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone annulatieprocedure het verzoekschrift tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring voor verzoeker te laat zal komen”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980,
- art. 10 en 11 van de Grondwet,
- art. 2 en 3 EVRM,
- art. 2 en 3 van de wet dd.29.07.1991,
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, zo o.m. art. 10 en 11 Grondwet en art. 2 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, dewelke de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Immers heeft de formele motiveringsplicht geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag (art. 9ter van de Vreemdelingenwet) als haar feitelijke grondslag zijn vermeld:

“in het verzoekschrift haalt eerste betrokkene, M., I. (...) medische redenen aan en legt zij ter staving een medisch attest voor opgesteld door Dr. S.S. (...) (dcL28/01/2009). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20/04/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde het volgende: uit de beschikbare medische gegevens blijkt m. i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m. i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland

Bijkomend halen ook verzoekers, M., S.A. (...) en M., S. (...) (minderjarig kind) medische redenen aan en leggen zij ter staving medische attesten voor. Uit het medisch verslag van 20/04/2011 en 09/05/2011 (zie gesloten omslag in bijlage) van de arts-adviseur blijkt dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Rusland (Tsjetsjenië) (zie medische informatie in administratief dossier DVZ), er haar inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Rusland (Tsjetsjenië). Beide betrokkenen kunnen reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg voorzien voor M., S.A. (...) doch wel begeleiding nodig voor M., S. (...) aangezien zijn jonge leeftijd.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene Rusland/Tsjetsjenië:

Betreffende M., S.A. (...): Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene hebben bovendien recht op gratis medicijnen. Bovendien zijn er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen zonder grenzen, Internationat Medical Corps en Interregional Non-Governmental Organisation. In Grozny zijn er meerdere ziekenhuizen, onder andere een ziekenhuis gespecialiseerd in de aandoening van betrokkene.

Betreffende M., S. (...): Er bestaat een systeem voor gratis zorgverlening door kinderartsen in gespecialiseerde poliklinieken en klinieken. Dit systeem is bedoeld voor kinderen van 0 tot en met 14 jaar en is uitsluitend geldig voor kinderen die vallen onder het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS). die alle kinderen van de burgers van de Russische Federatie gratis kunnen krijgen. Na deze leeftijd kunnen ze terecht bij medische instellingen voor volwassenen. Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staats begroting, belastinginkomsten en andere bronnen, ongeacht de woonplaats van betrokkenen.

Daarenboven kunnen beide betrokkenen beroep doen op het IMC (International Medical Corps) dat een primaire gezondheidszorg biedt in de Noord-Kaukasus door middel van een ketting van ongeveer 70 voornamelijk op het platteland gelegen primaire ziekenhuizen en mobiele medische teams (MMT's). In aanvulling op basisgezondheidszorg, bieden deze faciliteiten ook psychosociale consultaties, gezondheidseducatie, familiebijstand. Bijkomende component van deze Organisatie is het genereren van een familie-inkomen in de strijd tegen armoede, als een belangrijke ingrediënt voor het verbeteren van de gezondheid. Bovendien slaat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m. n. inburgeringscontracten, cursus maatschappelijke oriëntatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m. n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als ongegrond en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt daarenboven afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk gemotiveerd heeft waarom de medische aandoening(en) van verzoeker in casu geen reëel risico

inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gewaarborgd door art. 3 EVRM. (zie vet en onderlijnd in de bestreden beslissing)

Verzoekers kritiek dienaangaande kan bij gevolg niet worden aangenomen.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekers verwijzing naar artikel 9ter, §4 ter zake niet dienend is, gezien deze bepaling in casu niet werd toegepast.

Ook verzoekers beweringen dat hij in zijn herkomstland niemand heeft om op terug te vallen en geen mutualiteit heeft, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst naar de hierboven geciteerde motieven betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen, het systeem van sociale en medische zekerheid in Rusland/Tsjetsjenië e.d.m.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, en bijkomend nog te motiveren aangaande de toegankelijkheid van de medische behandeling en continuïteit van de medische zorgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel om na te gaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker niet aantoont dat art. 3 EVRM geschonden zou zijn.

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM grote kamer, 27mei2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42).”

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen duidelijk geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt inzake, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd om te voldoen aan de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending inroept.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, omdat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in Rusland (Tsjetsjenië) vanuit medisch standpunt, geen bezwaar is tegen een terugkeer naar dit land daar de Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering en er verschillende projecten georganiseerd worden waar de verzoekende partij omwille van haar aandoening aan kan deelnemen, dat de verzoekende partij kan reizen, dat er geen noodzaak is tot mantelzorg en dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel onderzocht dient te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel kan gegrond verklaard worden indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

De verzoekende partij heeft op 30 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Zowel uit de bestreden beslissing van 8 juni 2011, met kennisgeving op 7 juli 2011, als uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 april 2011 blijkt dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet betwisten dat de verzoekende partij medische aandoeningen heeft die er op kunnen wijzen dat deze een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn medisch verslag naar een medisch attest van dr. T.D. waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan enuresis nocturna, naar medische attesten van dr. P.D. waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom gecompliceerd met een zware depressie en naar medische attesten van dr. K.D. waaruit blijkt dat zij eveneens lijdt aan enkele orthopedische verwikkelingen na vroegere fracturen van de linkerschouder, het linkerdijsbeen, het linkeronderbeen en de rechterenkel. Hierop wordt de behandeling in België samengevat, zodat de ambtenaar-geneesheer daarna de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland kan onderzoeken. Er wordt geconcludeerd als volgt:

"Verwijzend naar de informatie afkomstig van de Russische gouden gids (zie administratief dossier) blijkt dat er in Tsjetsjenië (Grozny) meerdere ziekenhuizen zijn, inclusief een neuropsychiatrisch ziekenhuis

http://grozny.yell.ru/medicina_krasota_zdorove/kliniki_medicinskie_centry_lechebnye_uchrezhdenija/bolnicy_gorodskie/

Verwijzend naar www.e-chechnya.ru, blijkt dat er in Grozny een tiental ziekenhuizen zijn, genummerd van 1 tot 10. Er is ook een revalidatiecentrum en het Grozny prosthetic centre waar protheses en ander orthopedisch materiaal worden gemaakt.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in de Russische Federatie (Tsjetsjenië).

Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De ambtenaar-geneesheer motiveert in zijn advies duidelijk dat voor de aandoeningen van de verzoekende partij, hoewel deze een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, een behandeling beschikbaar is in de Russische Federatie. Vanuit medisch standpunt is er aldus geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Hoewel de ambtenaar-geneesheer verwijst naar Russische websites, merkt de Raad op dat de verwerende partij vertalingen van deze informatie aan het administratief dossier heeft toegevoegd, zodat de verzoekende partij hiervan kennis kon nemen. Uit deze verwijzingen blijkt dat er meerdere ziekenhuizen zijn in Grozny, inclusief een neuro-psychiatrisch ziekenhuis en een revalidatiecentrum. Ook de medicijnen ter behandeling van de aandoening van de verzoekende partij blijken er beschikbaar. Geen van deze elementen worden betwist door de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer stelt met betrekking tot het posttraumatisch stresssyndroom en de depressie waaraan de verzoekende partij lijdt eveneens vast dat de verzoekende partij niet de nodige gegevens aanbrengt waaruit blijkt welke behandelingswijze zij in België volgt, waardoor het zeer moeilijk is om de evolutie van de aandoening of de ingestelde behandeling te beoordelen. Desalniettemin weerhoudt hij de aandoening als ernstig en potentieel levensbedreigend, waardoor psychiatrische opvolging mogelijk moet zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat er een neuropsychiatrisch ziekenhuis is in Tsjetsjenië. Uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie (pagina 5) blijkt ook dat mentaal zieken in Rusland gratis medicijnen kunnen krijgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet aangeeft welke medicijnen zij neemt. Daarnaast blijkt dat de verwerende partij wel onderzocht heeft of de standaardmedicijnen voor de aandoeningen van de verzoekende partij ter beschikking zijn in Rusland. Daar de verzoekende partij niet uitgebreid ingaat op haar behandelingswijze in België, kan zij de verwerende partij niet verwijten dat zij de behandelingsmogelijkheden in Rusland niet voldoende heeft onderzocht. De ambtenaar-geneesheer heeft in casu voldoende onderzoek verricht naar de elementen die door de verzoekende partij werden aangebracht.

Diezelfde bevindingen met betrekking tot de beschikbaarheid van medische zorgen blijken uit de bestreden beslissing. De verwerende partij steunt zich onder meer op het verslag “Terugkeer naar de Russische Federatie” van de Internationale Organisatie voor Migratie, een rapport van Artsen zonder Grenzen over de Russische Federatie en documenten van het International Medical Corps. Het verslag van de Internationale Organisatie voor Migratie toont aan dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering. Het systeem wordt gefinancierd door de staat. De verzoekende partij zou voor haar aandoening ook recht hebben op gratis medicijnen. Daarnaast zijn er in Tsjetsjenië projecten van onder meer Artsen zonder Grenzen en International Medical Corps voor mensen met de aandoening waaraan ook de verzoekende partij lijdt. De verwerende partij herhaalt dat Grozny meerdere ziekenhuizen telt, waaronder een ziekenhuis gespecialiseerd in de aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan bovendien een “*beroep doen op het IMC (International Medical Corps) dat een primaire gezondheidszorg biedt in de Noord-Kaukasus door middel van een ketting van ongeveer 70 voornamelijk op het platteland gelegen primaire ziekenhuizen en mobiele medische teams (MMT's). In aanvulling op basisgezondheidszorg, bieden deze medische faciliteiten ook psychosociale consultaties, gezondheidseducatie, familiebijstand. Bijkomende component van deze organisatie is het genereren van een familie-inkomen in de strijd tegen armoede, als een belangrijke ingrediënt voor het verbeteren van de gezondheid.*” Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij op niemand kan terugvallen in Rusland, dat ze geen mutualiteit heeft en geen gepaste medische verzorging en terugbetaling kan krijgen in Tsjetsjenië, weerlegt de verzoekende partij bovenstaande vaststellingen niet. Uit de beschikbare informatie, opgenomen in het administratief dossier, blijkt duidelijk dat er in Rusland een systeem van gratis gezondheidszorg bestaat dat door de staat georganiseerd en gefinancierd wordt door middel van een verplichte ziektekostenverzekering, dat de verzoekende partij kan instappen in verschillende aan haar aandoening gerelateerde projecten en zij een beroep kan doen op het IMC dat

primaire gezondheidszorg biedt in de noordelijke Kaukasus, waar Tsjetsjenië een deel van is. De Raad stelt bijgevolg vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot de negatie van de beschikbaarheid van de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft, zonder de zeer concrete vaststellingen en informatie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst te weerleggen. Bovendien voerde de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen moeilijkheden in verband met de betaling van haar ziektekosten in Rusland aan als reden voor haar aanvraag.

Bijgevolg berust het verwijt van de verzoekende partij dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat onderzocht werd of haar ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst op een verkeerde hetzij gebrekkige lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt daarenboven uitdrukkelijk gesteld: *“Derhalve 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Waar de verzoekende partij meent dat uit de drie rapporten waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift blijkt dat er geen toegang is tot de gezondheidszorg in Rusland, wijst de Raad erop dat het rapport *“Russie: traitement d'un enfant gravement handicapé”* van 16 oktober 2008 en het rapport *“Fédération de Russie: Traitement du PTSD”* van 20 april 2009 niet opwegen tegen het recentere rapport *“Terugkeer naar de Russische Federatie”* van 13 november 2009 waar de verwerende partij op steunt. Wat het rapport *“Russie: risques encourus par les étrangers de couleur”* van 3 juni 2010 betreft, merkt de Raad op dat de verwijzing naar dit rapport niet dienstig is, daar het de situatie van een Russisch-Jemenitisch echtpaar behandelt dat Rusland verlaat omdat het te maken krijgt met uitingen van racisme, en het bijgevolg geenszins verband houdt met de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt.

Voor het overige gaat de verzoekende partij niet in op de andere elementen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde immers na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot een algemene bewering dat terugkeren naar Rusland bijzonder moeilijk is gezien de ernstige toestand aldaar en de medische toestand die hiermee in verband staat, zonder hiervan een begin van bewijs bij te brengen. Ze betwist de stelling van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij, maar laat na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen ter staving van deze beweringen. De verzoekende partij toont bijgevolg

niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hiermee wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Gelet op het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer, dat in concreto niet door de verzoekende partij weerlegd wordt, is het besluit van de arts kennelijk redelijk. Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in Rusland niet optimaal zijn, wat in casu niet is aangetoond, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar Rusland een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

De redenering dat *“Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder correcte motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.”* kan, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 2 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 2 EVRM en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij stelt *“Dat, gelet op de beslissing verzoeker elk moment kan gerepatrieerd worden. Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone annulatieprocedure het verzoekschrift tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring voor verzoeker te laat zal komen”* wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet is gerepatrieerd, zodat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de memorie van toelichting met betrekking tot artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat deze verwijzing in casu niet ter zake doet, nu er geen ernstig vermoeden bestaat dat de verzoekende partij *“zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid”* en zij zich derhalve buiten het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN